

ÉLŐ VÍZ

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2011. augusztus 28.
Évközi 22. vasárnap

ellenkezés, csak annyit jegyez meg az evangélista, hogy az apostolok „nagyon elszomorodtak”. Harmadszor Jeruzsálem felé útközben beszél Jézus a reá váró szenvedésekről és feltámadásáról (Mt 20,17-19), amelyre versengés tör ki az apostolok között, hogy ki ülhesen majd a megdicsőült Krisztus trónja mellett.

Talán nem túlzás azt állítani, hogy az apostolok még kevésbé érzékenyek Jézus szenvedésére, nem értik Jézus szavait és nem foglalkoztatja őket a probléma. Korunkban talán nem jellemző már a Jézus szenvedése iránti érzéketlenség. Ezt bizonyítják a pápák, az egyházi vezetők és a teológusok szép keresztyú elmékedései, s az a tény, hogy a hívek sok helyen igen szép számmal vesznek részt a keresztyú imádságokon nagybőjt péntekjein.

S ha Megváltónk szenvedésére kellőképpen figyelünk is, a közvetlen környezetünkben élő embertársaink szenvedését sokszor nem vesszük észre, s ha tudomást is szerzünk róla, gyakran tétlenek maradunk. Hozzáállásunk különbsége abból adódhat, hogy Jézus szenvedéséhez inkább elméleti szinten közeledünk, míg embertársainkét a gyakorlatban tapasztaljuk meg, vagy úgy gondoljuk, hogy a kettő nem kapcsolódik össze. Tetteinkkel is segítsük a szenvedőket!

Ne maradj tétlen!

Szent Máté evangéliuma szerint Jézus három alkalommal beszél apostolainak és tanítványainak szenvedéséről és feltámadásáról.

A mai vasárnap evangéliumában az első jövendölést olvastuk (Mt 16, 21-23), amely Péter tiltakozását váltja ki. A második jövendölés (Mt 17,22-23) után már nincs hasonló

A szeretet cselekedete

A vallásosság útján elsősorban nem a hittételek elmélyült elméleti tanulmányozásával juthatunk előbbre, és nem attól lesz erkölcsös az életünk, hogy kívülről tudjuk a tízparancsolatot, mert mindkettő a gyakorlás függvénye.

Ugyanígy a szenvedés esetében Jézus nem azt kéri tőlünk, hogy csupán érezzünk együtt a bajbajutottakkal. Ha csak ennyit tennénk, akkor ugyanolyan érzéketlenek és kegyetlenek lennénk, mint az irgalmas samaritánus történetében szereplő pap és levita, akik segítségnyújtás nélkül mennek el a kirabolt és agyonvert ember mellett. Az Úr azt kéri tőlünk, hogy a szenvedés és a bajok látán nyújtsunk gyakorlati segítséget.

Jézus nem véletlenül beszél arról,

hogy aki követni akarja, vegye fel keresztjét. Aki ugyanis hallja tanítását és úgy dönt, hogy követni szeretné Őt, annak gyakorlati lépéseket kell tennie. A nyomorúság és a szükség láttán legyünk leleményesek és találékonyak a segítségnyújtásban, és vegyük észre tennivalónkat! Ezek az emberi szenvedések mind-mind Krisztus szenvedéséhez kapcsolódnak, ezért keresztyén segítségünk mindig Krisztus iránti hitünkből fakadjon, és amikor embertársaink megsegítésére sietünk, akkor gondoljunk arra, hogy bennünk Krisztus szenved, s Neki nyújtunk támogatást.

A szavakkal kimondott szeretetet minden esetben a szeretet cselekedeteinek kell megerősítenie, mert tetteink nélkül szavaink és Jézus evangéliuma hiteltelenné válna.

A szeretet tanúi

Urunk, Jézus Krisztus, segíts egyre jobban megértenünk, hogy csak úgy lehetünk mások előtt a házasság szentségének tanúi, ha a veled való kapcsolatunkat folyamatosan mélyítjük, és házastársi szeretetünket nap mint nap megéljük.

Irgalmasságodban bízva és a Szentlélekhez ragaszkodva hozzuk eléd egyenként és közösen a mai nap és egész életünk minden imáját, áldozatát, gondolatát és tettét. Fogadd el mindezt abbéli fáradozásként, hogy hozzád fűződő viszonyunk jobban elmélyüljön még akkor is, ha gyengeségünk miatt néha kudarcot vallunk.

Évközi 22. vasárnap	Hétfő, Keresztelő Szent János vért.	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Évközi 23. vasárnap
Jer 20,7-9 Róm 12,1-2 Mt 16,21-27	Jer 1,17-19 Mk 6,17-29	1Tessz 5,1-6.9-11 Lk 4,31-37	Kol 1,1-8 Lk 4,38-44	Kol 1,9-14 Lk 5,1-11	Kol 1,15-20 Lk 5,33-39	Kol 1,21-23 Lk 6,1-5	Ez 33,7-9 Róm 13,8-10 Mt 18,15-20